

De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant – Literaire Columns van de Tweede Bijbel – Verzamelingen – nr. 5 – oktober 2021

De Onkrant – De gratis literaire krant van Nederland en België

De Onkrant – Omdat belangrijke basisliteratuur niet alleen iets voor de rijken is.

De Onkrant – De krant van de liefde, van de goede herder

met als thema : de vijftiger zestiger jaren

1 van roem tot roes

2 de stunt dokter en zijn vrouw

3 een lekker bakje ...

4 zestiger en zeventiger jaren mythologie

- 5 het medische kruis
- 6 de goede vogelaar
- 7 de zestiger jaren : sleutel tot de tachtiger jaren
- 8 returnity en het eiland van de vijftiger en zestiger jaren in de woeste zee van het modernisme
- 9 back to the future : oorlog in amsterdam – de betekenis van de tachtiger jaren mythologie
- 10 de puzzel van de zestiger jaren
- 11 het wiel opnieuw uitvinden
- 12 De Psychologie van de Eindeloze Winkelstraat
- 13 achter glas
- 14 zondag middag overdenking
- 15 voor hen die nog op zijn
- 16 de scheppende traan
- 17 de vogels van sigaret
- 18 de tranen van de goede herder
- 19 het nieuwe amsterdam
- 20 heer der vliegen
- 21 de ontsnapping uit Stepford door de sleutelen van de hemelse tranen
- 22 de lift
- 23 rennen tot de wildernis

van roem tot roes

Ik kwam in een voor mij onbekend deel van de stad. Hier was ik nog nooit geweest. De mensen waren hier heel vriendelijk. Er ging een wereld voor mij open. Maar ik kwam er al snel achter dat deze mensen een vreemdsoortige drug gebruikten. Daarom ging alles zo goed hier, en leek het alsof er niks aan de hand was, maar na wat doorpraten kom je er dan achter dat er heel wat aan de hand is. Het werd gewoon niet verteld. Er werd zoveel achtergehouden, en

dan moet je er echt doorheen prikken. En ja, dat drugsgebruik was een probleem en een oorzaak. Ik vroeg naar die drug, en daar deden ze allemaal heel geheimzinnig over, ook heel exclusief ineens en gecompliceerd, en ze waren ineens helemaal niet meer zo aardig. Ja, daar mag je niet naar vragen, over hun heilige drugs. Ze aanbaden hun drugs, en ze voelden zich bijna beledigd dat ik er vragen over durfde te stellen, en het in twijfel probeerde te brengen. Ik wilde toen weer weg, maar ik mocht niet weg. Ik had teveel gezien en ik wist teveel. Ik zou problemen kunnen veroorzaken. Dus mocht ik niet weg. Ik kwam in een ondergrondse gevangenis. Er zaten hier allemaal anderen die ook hun twijfels hadden over de drugs. Aan de heilige drugs mocht niet getwijfeld worden, want ze aanbaden het. Het was hun enige hoop. Ze gingen erdoor pretenderen dat alles goed was.

Ik dacht laat ik m'n mond verder maar houden, me wijselijk stilhouden, anders kom ik nog dieper in de problemen. Wie hier in de gevangenis er nog verder over zou doormauwen zou opgehangen worden, ook allemaal in het geheim. Alles was geheim hier. Daarom kende ik dit stadsdeel ook nog niet. Niemand had het erover. Toch sprak ik er met anderen over, met mijn kamergenoten bijvoorbeeld, mijn celgenoten. Gelukkig was de kamer heel groot. Het was bijna een heel huis met verschillende afdelingen, en het was hier verder heel luxe. Er was tv, radio, computer, computer spelletjes ook, en hele vreemde machines, tijdmachines zelf. En we droegen allemaal prachtige kleding. Niemand kwam hier iets te kort, en toch hing die dreiging boven ons hoofd. Ik vroeg erover door, over die drugs, wat het was. Maar niemand durfde veel te zeggen, en ze hadden liever dat ik mijn mond erover hield.

Maar ja, ik wilde het weten, en als ik iets wilde weten, dan ging ik daarvoor door berg en dal, door vuur en ijs, en niemand kon me stoppen. Ik moest en zou erachter komen wat het was. Het was een dievendrugs, zei er eentje. Meer konden ze dan niet zeggen. Maar dan was het wel een hele speciale dievendrugs, meer als de lieve dievendrugs, want deze dieven ruilden wat ze stalen voor een heleboel andere dingen. Ze lieten dus altijd iets achter, en het was vaak nog beter. Het waren ruildieven. Daarom mocht je zelfs blij zijn als je bestolen was, want je kreeg er iets beters voor terug. Je zou zelfs verliefd op zo'n dief kunnen worden, zo'n dief zelfs kunnen vereren, een standbeeld van

zo'n dief kunnen laten maken, iets om als een beeldje op de tv te zetten of in de kast, een poppetje om naar te kijken. Daarom was deze wereld ook zo mooi. Er was veel van ons afgenomen, maar we kregen er nog meer voor terug. Maar die dreigementen zaten me niet lekker. Ook dat we een spreekverbod hadden over dingen. Maar men legde me al snel uit dat er dan wel een spreekverbod was, maar er was geen zangverbod. We mochten er dus wel over zingen. En ik begon zingend vragen te stellen, en ze antwoorden me zingend terug.

Het probleem was : ik kon niet echt zingen. Maar door de lieve dievendrugs werd mijn stem heel anders. Na korte tijd kon ik wel zingen. Ik moest toen zelfs het podium op, en moest voor hun zingen. Het was de enige manier om uit de gevangenis te komen. Ik kwam in een band, en ik had veel te vertellen, maar dat deed ik dus allemaal zingend. We reisden door het hele stadsdeel met de band, en ik werd al snel bekend in de hele stad. Zo kreeg het onbekende stadsdeel dus eigenlijk bekendheid, maar we mochten er niet over spreken, alleen maar zingen. Ik vroeg me af : Waarom, waarom ? Ik voelde me nog steeds als een gevangene, alsof er nog steeds zoveel van me was afgeroofd, terwijl ik er zoveel betere dingen voor had teruggekregen, maar toch, maar toch. Was het dat wel allemaal waard ? En nu was ik bekend, en ik had nooit meer rust. Iedereen wilde maar van alles van me. Ik werd overal gevolgd. Ik dacht toen : Was ik maar weer terug in de gevangenis, maar er was geen terugkeer meer. De roem begon aan me te vreten, en ik kon dat alleen maar oplossen door nog meer van de lieve dievendrugs te nemen.

We waren hele gulle dieven. We gingen op dievenpad naar Afrika om daar alles weg te stelen maar er zoveel betere dingen in de plaats ervan achter te laten. Het hele continent was nu rijk, zo rijk, en er was geen honger meer, sinds wij daar gekomen waren en hadden opgetreden met de band. Er was nu alleen nog maar liefde. En de roem was geen probleem meer, want iedereen kwam erdoor in een roes, en er was nog maar een ding waar ze aan dachten, en dat was de lieve dievendrugs. Iedereen stal zoveel, maar gaf er zoveel voor terug. Het was een sport geworden, een liefdessport. Er was geen oorlog meer.

Einde

de stuntdokter en zijn vrouw

Er was een man door zijn hoofd geschoten.

Ik kwam thuis en mijn vrouw was op zolder.

‘Wat zoek je?’ vroeg ik.

‘Een boek,’ zei ze.

‘Wat voor boek?’ vroeg ik.

‘Oh, over clowns en over Mars,’ zei ze.

‘Wat moet je ermee?’ vroeg ik.

Ze begon te zingen.

‘Oh, geen antwoord, he,’ zei ik.

Ze begon vreemde liedjes te zingen over clowns en over Mars.

Ook over iemand die door z’n hoofd was geschoten door de clowns.

‘Ik begrijp het al,’ zei ik, en ging weer naar beneden.

Even later kwam ze met het boek naar beneden.

Het was een dik boek.

‘Heb je het gevonden?’ vroeg ik.

Ze knikte.

‘Ik voel me alsof ik door mijn hoofd geschoten ben,’ zei ik.

‘Hoe dan?’ vroeg ze.

‘Nou ja, vandaag op het werk. Zo’n vervelende opmerking gehad van een collega.’

‘Clowns,’ zei ze.

‘Ja, dat kun je wel zeggen,’ zei ik.

‘Ze willen dat je als hen bent,’ zei ze, ‘netjes in de maat.’

‘Ja,’ zei ik, ‘maar jij bent zelf soms ook zo.’

‘Voel je je door je hoofd geschoten door mij?’ vroeg ze.

‘Ja, soms,’ zei ik.

‘Wat stroomt er door het gat?’ vroeg ze.

‘Pijn, liefde, verwarring,’ zei ik

Er was iemand door zijn hoofd geschoten. Het gebeurde bij een tuin. Hij lag met zijn hoofd in het zand. Clowns renden weg, en een tuinier ontfermde zich over hem.

Mijn vrouw begon te lezen, en begon het hardop te zeggen. De pijn in mijn hoofd was voelbaar. Ik voelde mij ook door mijn hoofd geschoten door zoveel dingen. Even kon ik niet naar haar kijken. Soms was ze als een kogel door mijn hoofd. Iets irriteerde mij aan haar. Ze sloeg het boek dicht. ‘Heb je geluisterd?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei ik. ‘Teveel pijn in mijn hoofd.’

‘Die collega zit in je hoofd zodat je niet naar mij kunt luisteren?’ vroeg ze.

‘Ik vraag me af wat erger is,’ zei ik.

‘Hij of ik?’ vroeg ze.

‘Het was een zij,’ zei ik.

‘Wie is erger, zij of ik?’ vroeg ze.

‘Hangt van het moment af,’ zei ik.

‘Dus eigenlijk twee kogels in je kop?’ vroeg ze.

Ik knikte.

‘Wat ga je er aan doen?’ vroeg ze.

Hij klikte het nieuws aan. Het was weer allemaal op de televisie. ‘Zijn situatie verschilt niet veel met die van mij,’ zei ik.

‘Onzin,’ zei ze. ‘Je hebt geen letterlijke kogel in je kop. Loopt je leven gevaar? Je moet je niet zo aanstellen.’

Hij zuchtte. Weer waren de clowns in beeld. Ze waren nu gearresteerd. Ze kwamen uit een vreemd circus. Het waren terroristen. Ze klommen op de daken. Hoe viel het met elkaar te rijmen ? Ze gingen de cel in. Hij wilde ze opzoeken om met ze te praten, maar zij wilde dat niet. 'Waar is het voor nodig ?' vroeg ze.

'Ik ben gewoon nieuwsgierig,' zei hij.

'Het heeft je al eerder in de problemen gebracht,' sprak ze.

'Pas maar op, straks sta jij ook op de lijst.'

'Het is mijn beroep,' zei hij.

'Maar houd in godsnaam laag profiel,' zei ze. 'Mijn kogels overleef je wel, maar hun kogels zul jij niet overleven.'

'Wie zegt dat ?' vroeg hij. 'Misschien kom ik wel in een andere, betere wereld.'

'Wil je naar de hemel ?' vroeg ze. 'Heb jij een doodsverlangen ? Speel jij daarom spelletjes met het gevaar ? Ben je daarom stunt dokter ?'

'We doen alles voor de patient,' zei hij. 'We gaan niet slechts door de papieren heen. Wij gaan door berg en dal, door vuur en ijs, door leven en dood, allemaal voor de patient. We zoeken het allemaal voor ze uit.'

'Oh ja, plaatsvervangend lijden,' zei ze.

'Precies,' zei hij. 'De ware dokter is altijd een stunt dokter. Ze blijven niet in hun kantoortje achter hun bureautje veilig hoog en droog.'

'Nou, ik anders wel,' zei zijn vrouw. 'Veel te gevaarlijk. Ik lees liever een goed boek.'

'Dat is nu precies het verschil tussen jou en mij,' zei hij. 'Jij bent een koude dokter, en ik ben een warme dokter. Dat is nu precies waar ik me soms aan irriteer en waarom je een kogel door mijn kop bent.'

‘Wie zegt dat?’ vroeg zijn vrouw. ‘Ik ben voor jou anders een veilige haven waar je altijd bij kunt komen, en dan kan ik me ontfermen over jouw wonden, zodat jij je werk kunt blijven doen. Als je mij niet had was je er niet meer.’

‘Jij leest, en ik doe,’ zei hij.

‘Wie zegt dat?’ vroeg ze weer. ‘Jou telkens thuis krijgen op deze manier is ook levensgevaarlijk werk. Het is een wonder dat ik nog leef. Het is altijd weer een tropentocht met jou. Je bent een gevaarlijke man. Wat breng je wel niet allemaal thuis? God mag het weten. Je zakken vol met tijdbommen? Wie zal het zeggen. Worden we afgeluisterd?’

‘Ja ja,’ zei hij, ‘praatjesmaker. Je hebt teveel boeken gelezen.’

‘Nee,’ zei ze. ‘Ik sta in de realiteit.’

‘Ok,’ zei hij. ‘Dan zijn we voor elkaar een uitdaging. Hoort bij het werk.’

‘Hoort bij het werk, hoort bij het werk, pfff,’ zei ze. ‘Wat is er van de liefde?’

‘Het is liefdeswerk, liefdadigheid, allemaal,’ zei hij.

‘Jij bent stuntdokter, ik ben huisdokter,’ zei ze. ‘Mooi geregeld zo. Goede taakverdeling. Als je thuiskomt zijn de rollen omgedraaid, en ben jij huisdokter en ik stuntdokter met zo’n man.’

‘Oh ja,’ zei hij. ‘Er was iemand door zijn hoofd geschoten. Er was iemand ...’

‘Ja, en toen dacht jij dat jij degene was die door het hoofd was geschoten, en toen wilde je ook nog met die clowns een praatje maken,’ zei ze.

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik wil het pistool zien.’

‘Pistool zien?’ vroeg ze helemaal in paniek. ‘Zeg, ben jij nu helemaal gek geworden?’

Hij keek haar aan. 'Ben jij nu de kogel of het pistool ?' vroeg hij.

Ze zuchtte. 'Waarom moet je het altijd op mij betrekken ? Zo kom je altijd weer thuis. Alles wat je meemaakt projecteer je op mij, en dan heb ik het allemaal gedaan.'

'Kalm maar,' zei hij. 'Ik probeer het te transformeren. Jij houdt toch zo van boeken ? Jij houdt toch zo van filosofie en dichterlijkheid ?'

'Ja, maar niet op deze manier,' zei ze.

'Ik heb pijn in mijn hoofd,' zei hij.

'Ik kan het niet helpen,' zei ze.

'Nee,' zei hij. 'Nee. Schijnbaar niet. Maar je kan het wel verhelpen als je even meewerkt.'

Ze zuchtte. 'Wat moet ik doen ?'

Hij kwam dichterbij.

'Niet te dicht bij het pistool komen, hoor,' zei ze spottend. 'Straks gaat het af.'

Er was een man door zijn hoofd geschoten. Op school spraken de kinderen erover, en de leraren. Het was het hoofd van een school. De stunt dokter en zijn vrouw hadden heel wat te doen, en ze moesten het tussen elkaar uitvechten. Daar kwam het altijd op neer. Ze namen het mee naar huis en maakten het hen eigen. Maar was dat dan geen mentale marteling ? Het was vuil werk, dat was een ding dat zeker was.

Einde

een lekker bakje ...

‘Oh, onze koffie is zo goed,
exquisite, parbleu,
oh, het is zo goed, zo fijn,
oh, en dan die kleur, en die geur,
er is niets zoals onze koffie,
en wij waren de eerste.’

Ik dacht : ‘vreemd. De eersten zullen de laatsten zijn.’
Maar het mannetje ging maar door met zijn Franse accent,
over hoe geweldig hun koffie was,
alsof ik daar maar jaloers op moest wezen.
Zij hadden tenminste iets van hun leven gemaakt.

Toch liet ik me overhalen om er een slokje van te drinken,
want hij drong zo aan, en hij maakte me zo nieuwsgierig.
Ik sloot mijn ogen en zag een prachtige natuur.
Riet en water. ‘Nou ja, hoe kan dat ?’ vroeg ik me af.
Ik moest toegeven : Dit was goede koffie,
en ze schenen het uit een rietsoort te halen en er zat verder geen troep in.

Een soort rietkoffie ok.

Er kwam een dikke surinaamse vrouw toen naar het mannetje toe en gaf hem
een draai om zijn oren.

Ik keek er met opgetrokken wenkbrauwen naar.

Ik vond dat niet eerlijk, maar ze begon een heel verhaal over hem op te
hangen.

Toen begon het mannetje die vrouw helemaal op te hemelen en aan te prijzen
als het beste.

Hetzelfde eigenlijk wat hij eerst met de koffie deed.

Ik kwam er snel achter dat het mannetje niet alleen voor de koffie werkte,
maar ook voor een bordeel.

‘Ja, nee,’ zei ik. ‘Dat ga ik niet doen.’

Maar die vrouw sloeg me toen neer.

Ik werd wakker van een nachtmerrie.

Het begon zo goed met die koffie.

Ik las in de krant : ‘Deze koffie is goed.’

Ik dacht : Laat maar.

Moet ik nu jaloers worden ?

Wat ze tegenwoordig wel niet allemaal in de krant beweren,
en we weten allemaal waar het eindigt.

Maar toch liet ik me op de markt overhalen om wat van die koffie te drinken.

Het was goed spul, daar niet van.

Echt meesterschap.

Ik ben toen weggegaan, maar ze kwamen achter me aan.

Het was nog niet klaar.

‘Niet klaar ?’ vroeg ik.

‘Wat dan nog ?’

Ik moest en zou die koffie kopen,

tenminste dat zeiden ze.

Ik ging het nog bijna geloven ook.

Ik dacht : vreemde spelletjes.

Ze sloegen me neer, en ik wist dat ik nog steeds droomde.

Toen werd ik wakker.

Hoe heb ik toch zo kunnen dromen ?

Oh ja, het was die koffie.

zestiger en zeventiger jaren mythologie

‘Zo jongens,’ zei de westerse god van de matrix, ‘na het boek openbaring is de bijbel afgesloten. Daar blijft het bij. Er komt niks meer bij.’

Nee, natuurlijk niet, want anders zouden de mensen nog kunnen ontsnappen uit de matrix. De westerse god-bewaker van de matrix vreesde voortgaande openbaring.

De matrix is een soort van onzichtbare psychiatrie, gedachten-manipulatie, waar George Orwell in de veertiger jaren al tegen waarschuwde, en in de dertiger jaren werd er al voor gewaarschuwd in Brave New World. Dat is in principe ook wat Stepford is, een onzichtbare psychiatrie. Mensen worden gehersenspoeld en verstijven helemaal, en blijven rondlopen in cirkeltjes van herhaling, als robots.

Daarom kwam in 1971 ook het boek ‘Wilde Jongens’ uit, van Burroughs, als een rebellie en ontmaskering van dit onzichtbare systeem, en het kreeg verder naam en toenaam in het boek ‘Stepford Vrouwen’ van Ira Levin in 1972. Het wees terug op ‘de dochters der mensen die onderworpen werden aan de zonen van de westerse god van de matrix die waren afgedaald in het vleselijke’, waar genesis 6 over spreekt, en wat de reden was waarom de zondvloed (corona) moest komen. De schandalen van de psychiatrie kwamen zwaar opzetten in de dertiger, veertiger, vijftiger en zestiger jaren, en er werden boeken tegenin geschreven als een waarschuwing, ook in de zestiger jaren, zoals A Clockwork Orange uit 1962, wat in het Nederlands werd vertaald als ‘Boze Jongens’, en in hetzelfde jaar kwam ook ‘One Flew Over the Cuckoo’s Nest’ uit, wat vertaald werd als ‘Eentje ziet ze vliegen,’ in het Nederlands. In 1975 werd het boek verfilmd, en het gaat over iemand die undercover de psychiatrie ingaat om hen die opgezet en vastgezet waren door medicijnen en machtsmisbruik te bevrijden, maar het loopt helemaal verkeerd af, eigenlijk net zoals in het Christus-verhaal. De hoofdpersoon is een soort vrijgevochten, verzets-christus figuur van de zestiger jaren : Randle McMurphy. De patienten waren helemaal vastgezet in een disciplinair systeem wat geheel door medicijnen werd

gestuurd en steriele, harteloze figuren die zichzelf dokters en zusters noemden, en Randle wilde dat ze weer in contact zouden komen met normale mensen, met normale vrouwen, enz. maar dat liep dus helemaal verkeerd af, en zo werd Randle een van hen, nog wel het ergste, want hij werd hierom gedwongen in zijn hersenen geopereerd en zo werd hij tot een kasplantje, als een zestiger jaren Christus aan het kruis van de psychiatrie. De goede herders worden dus zelf ook de verloren schapen. De patienten waren hierdoor zo geschokt dat hun redder dit werd aangedaan, en werden zo woedend, dat ze bijna met bovennatuurlijke kracht een weg konden vinden uit het hondenhol genaamd de psychiatrie, en er was een groot feest. Het is daarom ook een van de belangrijkste boeken uit de zestiger jaren.

Vannacht had ik een droom waarin Randle McMurphy tot mij sprak : 'They say Christ, but it was Breast.' Oftewel : 'Ze zeggen Christ, krst, maar het was Borst, brst, als de moeder borst', en dat is iets van de ark, de kebu in het Aramees, van Keb, de god van de aarde, van de moederschoot van de natuur, dat de letters soms wisselen van K naar B, van B naar K, K-B. Wat me was bijgebleven is dat hij de patienten meenam op een boottocht, en als mensen vroegen wie zij waren, dan zei Randle dat het dokters waren. Ook Randle moest medicijnen slikken, terwijl ze nog helemaal niet wisten wat hij mankeerde, dus er hing een ongelofelijke medicijnendwang, en toen zei hij : 'Ik slik liever niet iets waarvan ik niet weet wat het is.' Ze mochten ook niet weten wat het was. Toch moest hij het dan slikken, en later in het zaaltje vroeg een mede-patient hem op kleinerende toon waarom hij dat wijf geen optater gaf in plaats van het braaf te slikken op haar commando. Hij deed toen zijn mond open en daar lag de pil nog gewoon op zijn tong, en spuwde het in het gezicht van de mede-patient. Die was toen direct bang dat ze het ook nog op zouden merken dat hij het niet had geslikt. Ook werd een stotterende jongen bij het minst of geringste bedreigd door het personeel dat ze 'het aan zijn moeder' zouden vertellen, waardoor de jongen nog wel erger ging stotteren en in elkaar kromp. Randle was niet de enige die undercover was gegaan tot dit hondenhol. Er was ook een grote indiaan die 'Chief' werd genoemd, 'opperhoofd', die zich voordeed als doofstom. Hij leefde nogal afgezonderd, en Randle probeerde hem te helpen. Soms als Randle door het personeel werd lastiggevallen kwam de indiaanse chief voor hem op, en ramde het personeel tot de vlakke. Maar toen

Randle schoktherapie moest krijgen en een hersenoperatie vanwege zijn rebellie kon de indiaanse chief het niet stoppen. Toen Randle terugkwam als een kasplantje na de hersenoperatie zocht de chief hem op in zijn kamer, omhelsde hem en zei dat ze hoe dan ook zouden ontsnappen en dat hij Randle met zich mee zou nemen, en bij wijze van genade verstikt hij Randle dan met een kussen. Dan loopt hij naar het controle paneel van de kliniek, en rukt het los om het vervolgens door het raam te werpen waardoor er een uitgang is, en daardoor vlucht hij. Zo moeten we ook met de bijbel omgaan. Er gebeurt teveel in de bijbel, en er zitten teveel patienten in opgesloten om zomaar onaangeroerd achter te laten.

het medische kruis

De medische industrie is het grootste kwaad wat de wereld ooit heeft gekend. Dat is telkens weer gebleken, en het verspreide zich als de pest over de hele wereld en kwam met name opzetten in de dertiger, veertiger, vijftiger en zestiger jaren als een wereldrijk van terreur waaraan iedereen onderworpen moest worden, met name ook aan de mentale medische industrie en de orale medische industrie, wat de twee arrogantste en hardnekkigste takken zijn van deze industrie, uitgezonden om de mens te wurgen. Vandaar dat deze hoge nood tegemoet gekomen moest worden. De mens ging aan een medisch kruis. Aan het begin van de zestiger jaren, in 1962, was er het boek 'One flew over the cuckoo's nest,' over een medische messias die hard nodig was, een verzetsstrijder, die als een medische James Bond als spion en patient werd gezonden tot het medische instituut, en men hing hem aan het medisch kruis omdat hij niet in een hokje te vangen was.

De medische industrie is een ziekte op zichzelf. Het medische kruis is belangrijk. Het is met name onzichtbaar. Iedereen is er al aan onderworpen. Ook hele regeringen zijn onderworpen aan de medische dictatuur. Dit is het tijdperk van de psychiatrie, een psychiatrische dystopie. Er wordt voor ons gedacht, en er wordt voor ons beslist, wie je dan ook bent. Dat is een grotendeels onzichtbaar netwerk. De mens hangt aan een onzichtbaar psychiatrisch kruis, een medisch kruis, en is daar gehangen door dokters en zusters in witte jassen. Dat is waar Randl McMurphy tegen optrad, en kwam er zelf ook aan te hangen om uiteindelijk gewoon vegetatie te worden. Het is nogal besmettelijk. Kom je er te dichtbij dan wordt je ook meegesleurd in deze mallemolen, in deze woeste rivier. Goede herders worden altijd tot de verloren schapen zelf. Dat is wat het plaatsvervangend lijden is.

Het medische kruis is zeer belangrijk. We zien deze zestiger jaren Jezus Christus optreden in een heel ander tafereeltje, maar toch zijn er parallellen, overeenkomsten. Het zal veel meer zicht geven op wat het Christus mysterie eigenlijk is, de diepte ervan. Wat is dit medische kruis eigenlijk ? Ik had er een droom over vannacht, over Randl McMurphy. Ik zag het medische kruis. Ik zag de rampzalige medische industrie die overal dood en verderf zaaide, en er werd gezegd : 'het is de taal van zelfmoord.' Ik heb het medische systeem nooit begrepen. Ik heb er nooit sympathie voor gehad, maar er werd gezegd dat het een bepaalde taal is dus die zij spreken, en het blijkt dus de taal te zijn van zelfmoord. Ik kan me herinneren dat ook Simon Carmiggelt de medische industrie eens vergeleek met zelfmoord in een van zijn verhalen.

Ik vroeg : 'Maar waarom doen ze dat ? Waarom zelfmoord ?'

Er werd toen gezegd : 'Als de beveiliging van hun innerlijk kind, hun eeuwig kind.' Ik hoorde een baby kraaien, maar het was een slang. Het was een nep kind, iets kunstmatigs. De slang deed een bepaald truukje. Het kind kon zich telkens afsplitsen in bepaalde rollen, zoals een secretaresse, een verpleegster, maar ook rotzooi trappende jeugd. Het afsplitsen zette nucleaire energie vrij, kern energie. Dit is dus wat het medische kruis is. Ik vroeg toen wat de opstanding dan was na het medische kruis. Er werd toen gezegd : corona is de opstanding na het medische kruis. De corona crisis neemt de mens terug naar

de natuur, als de ark van Noach in de zondvloed. Noach werd helemaal gek van de spotternijen en het gemanipuleer om hem heen, van de hele Stepfordse samenleving, en hij was blij toen uiteindelijk de zondvloed kwam. Het was zijn bevrijding van de gekken. De natuur herstelt haarzelf dus door de corona crisis, en opent de wegen terug, breekt de bruggen en muren open. De droom eindigde met een lied waarin werd gezongen :

Love will set you free tonight,
Love won't let you go.

Er is geen verlossing buiten liefde om.

de goede vogelaar

'To Kill a Mockingbird', Moord op de spotvogel, of in de Nederlandse vertaling ook wel 'Spar de spotvogel,' uit 1960 is een van de geliefste boeken in Amerika, een van de belangrijkste boeken uit de zestiger jaren, wat ook nog steeds onderwezen wordt op de scholen. Het is een boek dat de mens telkens maar weer gaven vernietigd die gezonden worden, zoals de spotvogel die komt om boodschappend tot de mens te zingen. De mens vernietigd meer dan haar lief is, zo ook in het boek, waar een zwarte man, Tom Robinson, vals beschuldigd wordt van verkrachting van een blank meisje. Atticus Finch moet de zwarte man verdedigen in de rechtszaak. De valselijkheid komt aan het licht, maar toch wordt Tom Robinson veroordeeld. Hij wordt doodgeschoten als hij probeert te ontsnappen. Weer hebben ze dus een spotvogel vermoord. De vader van het meisje dat gelogen had over de verkrachting is een dronkelap, die ook de kinderen van Atticus lastigvalt. De kinderen worden dan gered door een kluizenaar, en de dronkelap schijnt dood te zijn.

Vannacht had ik een droom van een vrouw die zong als een spotvogel. Ze zong het lied 'Troy' van Sinead o Connor, over de foenix die oprijst uit de vlammen. Ik was in een parallelle wereld en ik woonde in de slaapkamer van de aardse ouders, die nu veel groter was. Op zolder woonde Atticus die een beetje op de aardse vader leek. Ik vroeg me af waarom hij niet naar beneden kwam, zelfs niet om te plassen, dus ik hoopte maar dat hij nog leefde, maar het bleek dus dat hij op zolder ook een badkamer had. Beneden waren wat meisjes, ook uit het boek, en een ervan was de dochter van Atticus. Ze hadden een aapje, en dat was de opgestane Tom Robinson, en het aapje kon heel mooi zingen en kwam ook op de radio, als de stem van Matthew Ward. Maar ze probeerden hem nog wel te exploiteren, de mensen van de radio, van de muziek industrie, dus er was nog wel een gevecht gaande. Hij moest ook voor ze dansen, maar de meisjes van het boek probeerden hem vrij te zetten uit zijn kooi. Het was ook mijn missie om het aapje te helpen. Ze hadden aan zijn hersenen lopen rommelen en er wat in geimplanteerd, en dat moest ik er weer uithalen.

Ook de psychiatrie zijn jagers op spotvogels die kinderen al op jonge leeftijd kapot maken, hoog begaafde kinderen.

de zestiger jaren : sleutel tot de tachtiger jaren

Ik had het de laatste dagen veel in het hoofd, een lied van Frank Boeijen over dit schaamteloze land. Begrijpen doet niemand. Maar dat we onze naam schrijven in de sneeuw bij het meer. Toen ik vandaag naar de grote natuurstad vlakbij ging toen was het eerste lied wat ik hoorde toen ik het station afliep

Kronenburg park, ook van Frank Boeijen, uit de tachtiger jaren, over dat hij niet weet wat je zover heeft gebracht, zonder herinnering. Verder in de stad stond een bord : 'We want you' voor een of andere baan, en ik moest even aan Uncle Sam denken die hetzelfde deed voor het leger. Op de terugreis zat er een jongetje op de grond in de trein een computerspelletje te doen. Ik dacht : 'Dat is wat kinderen behoren te doen, spelletjes spelen.' En ik moest denken wat religieuze ordes zo'n kind willen aandoen als het niet in hun Jezus Christus gelooft en niet helemaal volgens hun reglementen leeft. De rillingen gingen door me heen, en ik wist dat het nog steeds oorlog was, ook voor dit kind, en kinderen zoals hem. Het religieuze kwaad is een groot kwaad. Laten we wel wezen. We zijn het de kinderen verschuldigd voor ze te strijden. We moeten de religie van de volwassenen, wat allemaal om de economie draait en niet het welzijn van het kind, niet pikken.

Hoe lang is hier op gewacht. Begrijpen doet niemand, maar wij zijn sterk, wij zijn trots en van de liefde, zong Frank Boeijen, en ga die wereld uit. Vraag niet naar de weg, want iedereen is de weg kwijt. Daarom ben ik de laatste tijd veel bezig met de zestiger jaren, het tijdperk van de liefde. Welke films keken ze toen, hoe leefden ze toen. Wat voor magie was er. Welke boeken. De schrijvers hadden allemaal wel door dat de wereld niet klopte, en ze probeerden de mens af te leiden. Je kunt ook meer van de tachtiger jaren begrijpen als je meer van de zestiger jaren begrijpt. In de zestiger jaren wordt het allemaal ontraadseld.

In 1965 was er de film Alphaville, over een tirannieke computer genaamd Alpha 60 die deze stad regeert. Emoties zijn verboden, vrij denken is ook verboden, en poezie is dat ook. Dan wordt je afgeschoten als je je daarmee bezig houdt. Liefde is ook verboden. Bijvoorbeeld een man die om zijn overleden vrouw weent wordt ook zonder pardon neergeknald. De computer Alpha 60 kan ook spreken. Als je emoties toont, dan wordt dat beschouwd als onlogisch, en irrationeel, zoals ook de psychiatrie vandaag de dag vaak emoties als ziekte bestempeld. Je mag niet dromen, geen spiritualiteit beleven, geen geloofservaringen hebben, geen symboliek gebruiken enz. enz. Zo kunnen ze snel een duit slaan uit het leed van een kind, of een volwassene. De mens in Alphaville mag geen autonomie hebben, geen individualiteit, maar moet conform zijn volgens het programma van Alpha 60. In principe is dit dus ook de

hele onderliggende gedachte van het Stepford syndroom, de onderliggende controlerende computer. Er wordt een agent op afgezonden, genaamd Alertheid, 003, en die probeert mensen uit Alphaville te redden door hen naar henzelf terug te leiden. Ieder mens moet persoonlijk Alpha 60 overwinnen. De mens moet weer leren wat liefde betekent. Het tijdperk van de zestiger jaren was dus het tijdperk van de goede herder.

Ik had een droom een paar dagen geleden over een oorlog tegen de rijkeluismentaliteit. De rijken hadden grote huizen, grote tuinen en grote auto's, en leefden voor het genot. Alles wat ze zeiden en deden was erop gericht zoveel mogelijk genot te hebben, ook ten koste van anderen. Na de oorlog hadden ze alleen nog maar een lelijke eend over, geen grote blitsende auto meer. De vraag is dus : Wat is deze oorlog precies ? Hoe gaat dat ? Daarvoor moeten we in de zestiger jaren zijn, in de mythologie van de zestiger jaren, en ook van de vijftiger jaren. Er werd geschreven om dat wat aan de oppervlakte was gekomen : de pure haat van het nazisme, te verwerken, te overwinnen, want hier mag het niet bij blijven.

Vannacht had ik een droom over de overburen van vroeger die ook aan de kerk zaten. Ze konden niet met elkaar opschieten. Ze waren dan ook op een gegeven moment gescheiden. De man leek op Freddie Mercury. Hij zong, en hij was genaamd Fahrenheit, zoals ook Freddie Mercury mister Fahrenheit werd genoemd. En hij probeerde zijn vrouw te overreden, en zijn vrouw probeerde hem te overreden. En de overbuurman begon steeds meer Freddie Mercury zelf te worden. Fahrenheit 451 is ook een film uit de zestiger jaren, uit 1966, en het boek komt uit 1953. Het gaat over een totalitair regiem waarin boeken worden verboden. De dienstdoenden in het rijk zijn brandweermannen die zomaar overal kunnen binnenvallen om boeken te verbranden. Een van de brandweermannen krijgt echter twijfels als zijn buurvrouw hem verteld over haar leven en denken. Hij begint dan boeken te verstoppen in zijn huis en leest ze ook. Het komt zelfs zo ver dat hij een stukje uit een boek voorleest aan zijn vrouw en haar vriendinnen. Een van de vriendinnen wordt erdoor geraakt en geemotioneerd, terwijl de anderen boos worden en hem niet begrijpen. Zijn vrouw verraad hem dan aan de overheid. De buurvrouw verteld hem over een ondergedoken groep mensen genaamd 'de boekmensen', die ook boeken uit

het hoofd leren, zodat de boeken niet zullen vergaan. En zo vlucht hij ook tot de boekmensen en wordt een van hen.

Wees niet zomaar een verloren schaap, maar wees een goede herder die tegelijkertijd een verloren schaap is. Je kunt beter onrecht lijden goeddoende dan kwaaddoende.

returnity en het eiland van de vijftiger en zestiger jaren in de woeste zee van het modernisme

Gelovigen leven veel door het begrip 'eternity', oftewel eeuwigheid, van horen zeggen, en natuurlijk mag je hopen en geloven. Geloof op zich is niks mis mee, maar als het zomaar van horen zeggen is, dan is het allemaal leeg en onpersoonlijk. Eigenlijk gaat het dan erom om terug te gaan tot de bron, dus in wezen gaat het om 'returnity'. Dat is de eeuwigheid van het hiervoormals. Ga je niet terug, verwerk je niks, dan kom je ook niet verder.

In Fahrenheit 451 uit de vijftiger en zestiger jaren waren boeken verboden, en zo ook de geschiedenis, terwijl juist de geschiedenis boodschappen zou kunnen bevatten ter redding van de mensheid. De film Alphaville uit 1965 stelt dat er licht in de duisternis kan komen door poezie, maar in Alphaville was poezie verboden door de computer die hen allen onder controle hield en terroriseerde, en die computer was genaamd alpha 60, en die kon ook spreken. Dat is wat modernisme doet. Het kapt de geschiedenis weg, zodat er geen verbanden meer zijn, en de mens prooi wordt van eenzijdige informatie. De samenhang is compleet weg, en zo ontstaat de dystopie, een samenleving in bedwang gehouden en in slaap gehouden door een onzichtbare psychiatrie. Deze

computer moest vernietigd worden door een man genaamd Caution, 003, wat Voorzichtigheid, of Alertheid betekent. Weer is dus het begrip 'returnity' van belang. Heel veel was al overwonnen door de voorouders, maar het had wat missing links, dus dat moet weer opgezocht en verbonden worden in de returnity. Elke laag van voorouders heeft zijn eigen 'golden links', en tezamen wordt het diamant. 'Diamonds are forever.' In de modernisering wordt het verstand in stukjes gekapt, losgesneden van de bronnen, en gaat het een eigen leven leiden, los van elke samenhang, en dan ben je in principe doof geworden. Als je je niet intens bezig houdt met geschiedenis ben je doof. Het is een samenleving van doven. Er was een ander belangrijk boek in de zestiger jaren : 'To kill a mockingbird', moord op de spotvogel. Dit gaat erover dat de mens altijd de gaven die gezonden worden vernietigd. De mens is een zeer ondankbaar wezen en moet zo de gevolgen hiervan dragen. Dit is een psychiatrisch mens die anderen onderdrukt, een spotvogel jager. Alles wat mooi is maken ze kapot. Wapens die ze overmatig gebruiken zijn slechts zelfmoord wapens, dus de maatschappij is aan het instorten. Het is een woeste zee. Voor de diepere mens die hier niet aan mee wil doen is er het eiland van de vijftiger en zestiger jaren. Daar lagen al de antistoffen tegen het nazisme. Toen werd er al een nieuwe wereld gebouwd over het zichzelf vernietigende nazi wereldrijk, met als hoogtepunt het tijdperk van de liefde in de zestiger jaren. Een nieuwe wereld, niet in een moderne eternity, maar in de returnity.

back to the future : oorlog in amsterdam – de betekenis van de tachtiger jaren
mythologie

Er is veel meer gaande dan zomaar het ogenschijnlijke leven.

Telkens als je slaapt zaai je voor je verdere leven, totdat je droomt, wat een beeld is van het openspringen van het zaad. Er komt dan een heleboel energie vrij, verborgen stoffen, en die gaan chemisch op elkaar inwerken. Als je dan uiteindelijk wakker wordt voor de nieuwe dag dan is dat puur een cryptische beleving en ervaring van de oogst.

Zo mag je met het nu en de geschiedenis omgaan.

Ik had een droom dat de geschiedenis door elkaar heen begon te lopen. Er waren mensen van verschillende tijdperken in mijn leven. Het was in een andere wereld, op een andere planeet. Een groepje van die mensen zou met een voertuig naar ontwikkelingsgebied gaan om daar te helpen. De bestuurder was een moeder van een schoolvriend van het college, en hij ging zelf ook mee. Verder was er een schoolvriend van mijn theologische opleiding en wat vrienden van verschillend vakantie werk, en ze kenden elkaar allemaal niet, maar in die droom kenden ze elkaar. Toen het voertuig wegging wenste ik ze allemaal succes, maar mijn tasje hing er nog aan, en ik begon achter het voertuig aan te rennen. Ik wist dat ze eerst nog wat in het dorp moeten doen. Ik raakte ze kwijt en begon toen het hele dorp af te kammen, op zoek naar mijn tasje, wat dus nog aan het voertuig hing, en daar zat mijn geld in, mijn pasjes, bibliotheek pasje enzovoorts. Eindelijk kwam ik de groep weer tegen en de groep was nu veel groter en ook het voertuig zou veel groter zijn, want het was bijna een station, en er was ook een winkel bij, en het bleek dat daar ook nog een heel groot krat stond met inkopen van mij wat ik aan hen geschonken had. Ik begon even het krat te doorzoeken, en het was nogal rommelig, en dingen waren al aangebroken, dus ik vroeg me af wat het nog waard was. Er liepen hier nog meer tijden door elkaar heen, ook nog mensen van veel latere tijden van mijn leven, en een vrouw die de leiding had over ontwikkelingshulp zei toen tegen me : 'Later als je gaat verhuizen dan kunnen we dit voertuig er ook voor gebruiken, om zeven uur.' Het bleek haar voertuig te zijn. Ik wist niet waar het was, en ik dacht ook toen : Laat dat tasje maar zitten, want het is toch maar een droom, en toen later dacht ik nog : Dat tasje mag wel naar de

ontwikkelingshulp. Ze zullen het nodig hebben.

Allerlei tijden liepen dus door elkaar heen in de droom, en die kwamen allemaal samen voor een doel : ontwikkelingshulp, empathie, het zoeken naar de verloren schapen, als de goede herder. In de tachtiger jaren, rond 1985, ging ik met die schoolvriend van het college en zijn moeder naar Amsterdam. Daar zouden we naar zijn familie gaan en naar de Rocky IV film, wat een gevechtsfilm was, een boksfilm, tussen Rusland en Amerika, communisme en kapitalisme. Ik gaf zelf niks om boksen, heb ik nooit gedaan, maar het was een verhaal, een metaforisch verhaal, en die schoolvriend wilde het graag zien, dus ik ging mee. We gingen daarna een paar dagen logeren bij zijn oom, en gingen ook nog even naar een tante van hem in Amsterdam. Later begon ik steeds meer de cryptische waarde van die dagen in te zien. Het bereidde mij voor op de oorlog in Amsterdam, waar ik later zou wonen en werken, ook voor de ontwikkelingshulp. Ik heb ook in de Bijlmer gewerkt onder Afrikanen. Toen ik in 85 in Amsterdam was met de college schoolvriend en zijn moeder was Radio Africa van Latin Quarter op de radio, en ik vond het zo apart, alsof ik in een andere wereld kwam. Het was zo alternatief. Aan het einde van de dagen gingen we naar zijn vader die in Hoorn zijn kantoor had bij een computerbedrijf, IBM. Die zou ons weer thuis brengen. We waren ook even op zijn kantoor. Toen ik weer thuiskwam ging ik verder met een computerspel op mijn commodore 64 op zolder waar ik mijn kamer had. Het was een spel van een pyramide in de wildernis. Eerst moest je door een woestijn waar de pijlen van de rovers je om de oren vlogen, en als je dan in de pyramide was gekomen, dan vielen daar allerlei grote stenen naar beneden en zakte je door de grond enzo. Ik kwam er maar niet doorheen. Toch kwam ik steeds een stukje verder. Zo zou mijn leven ook zijn. Ik was op ontdekkingstocht. Het wachten is op alle tijden die bij elkaar komen en met elkaar gaan samenwerken.

Rocky IV speelde zich dus af als beeld van de koude oorlog. Het ijzeren gordijn bestond nog steeds in 1985. Rocky ging hiervoor helemaal naar het besneeuwde, koude Rusland, dus hij moest al zijn luxe en gemak achterlaten, net zoals ik mijn tasje met pasjes moest achterlaten. Toen ik rond 1988 zelf met school excursie achter het ijzeren gordijn ging, naar Tsjecho Slowakije werd ik ook beroofd van mijn portemonnee waar ook mijn bibliotheek pasje

inzat, naast wat geld. Die portemonee zat in mijn jas, en die jas had ik deels zelf gemaakt, want ik had er allerlei emblemen opgenaaid. Midden in de nacht was er in het hotel namelijk gegil, en mijn Surinaamse klasgenoot die op mijn hotelkamer sliep dacht dat het een van onze schoolmeisjes was, dus die rende de hotelkamer uit en liet de deur openstaan, dus toen kon de dief binnenkomen. Ik was ook wakker geworden, en er stond zo ineens een Tsjecho Slowaakse man in onze kamer. Ik dacht daar toen verder niks bij, maar later bleek dus dat mijn jas met portemonee weg was. Gelukkig had ik nog wel wat extra geld en een regenjas in mijn koffer. Later dacht ik nog : 'Ach, die mensen hebben het meer nodig dan ik.'

Het Rusland probleem van extreem communisme als monopolistisch kapitalisme voor de elite was een groot probleem, en Rocky's Russische tegenstander had ook nog eens in het geheim anabole steroïden binnengekregen door injecties, als beeld van de opgeblazenheid van dit vleselijke systeem. Het is dus een stuk tachtiger jaren mythologie, zelfde als Back to the Future, 'terug naar de toekomst', waarin je dus terug moet gaan tot de geschiedenis om de toekomst te kunnen veranderen, en de toekomst in moet gaan om het verleden te kunnen veranderen. In die zin is de toekomst dus allang geweest.

de puzzel van de zestiger jaren

In mijn dromen wandel ik door de grote steden van de zestiger jaren en zie overal patronen waarin ik buitenaardse boodschappen zie. Natuurlijk kwam het buitenaardse ons tegemoet in de zestiger jaren vijftiger jaren na het onmenselijke nazi tijdperk. De jaren zestig was het tijdperk van de goede herder die het verloren schaap vond, maar na de zestiger jaren werd de goede herder al snel afgeschoten, en ook tijdens de zestiger jaren al. Denk maar aan Martin Luther King in 1968. De zestiger jaren werden een voor een

afgeschoten, en er werd een moderne wereld overheen gebouwd, zonder pardon. De nazi machine werd witgeverfd als het medische systeem, als witgewassen leugens. Het monster ging in de ontkennings-fase, want dat is wat Stepford is. Alles wordt keurig door de hoed bedekt. Men siert de gruwelen met kant en satijn, en er wordt een grote glimlach overheen getrokken : het tijdperk van de gemaakte vriendelijkheid, deftigheid en beleefdheid om de misdaad af te dekken. Dat is dus niet het tijdperk van de liefde. Zomaar aardige mensen hebben we niks aan, helemaal niks. Criminelen doen ook heel aardig tegen de kinderen die ze ontvoerd hebben, wat we 'grooming' noemen. Zo ging de mens de zeventiger en tachtiger jaren in, als gevangene. De goede herder afgemaakt. De puzzel van de zestiger jaren was namelijk nog niet klaar. Die moest nog verder afgemaakt worden. Ook als ik de boeken van de zestiger jaren lees, dan wandel ik door de grote steden van die tijd, en dan zie ik de missing links, de gouden links, en dan voeg ik ze tezamen tot diamant. 'Diamonds are forever.' Zo komen we tot de returnity.

Hoeveel tijd heeft u nog ? Zorg dat u de tijd die u nog rest ten volle benut, en geen genoegen neemt met het middelmatige. Er staat veel op het spel. Het goede is de vijand van het beste. De gemaakte aardigheid is de vijand van de liefde. Wees een hoogvlieger. Echt, het zal u goeddoen.

De mens is in dit tijdperk volkomen gebrainwashed en moet daar ge'back'washed worden, oftewel teruggespoeld, en daarin zijn de zestiger jaren belangrijk. Daar werden de grote fundamenten gelegd na het nazi tijdperk. Deze fundamenten konden de nazi's niet vernietigen, maar ze konden het wel afdekken en de mens in slaap brengen, in onwetendheid, om de mens zo te ontvoeren, weg van de fundamenten. Ik had een droom vannacht dat Sacco van der Made (1918-1997) zei : 'het is de walm generatie,' oftewel een zeer oppervlakkige van alles losgeslagen generatie. Ik had een huis in de zestiger jaren in die droom. We werden uitgenodigd door de burens die een groot terrein hadden, en allerlei buitenaardse artikelen, en we mochten wat uitkiezen. Een buurjongen liet een doos zien waarin twee kleine pianootjes lagen met buitenaardse toontjes, een beetje zoals suikoden muziek van playstation, en het waren ook computertjes waarmee je van alles kan doen. Ik vroeg ook of er opname mogelijkheden waren. Het ene pianootje was meer

accoustisch, en het andere pianootje was meer electrisch, en ik koos voor het wat accoustischere pianootje, die net iets soberder was. Er stond ook voorgeprogrammeerde muziek op. Het kwam uit een buitenaards stripboek genaamd XII. Hij liet me ook een stapel van die stripboeken zien. Op de doos van het mini-pianootje stond een gezicht van een man, een herder, afgebeeld, met wat runderen, en het was verder een plaatje van de natuur, heel sober. Het was allemaal heel gespikkeld en vlekkerig, wat ook een soort van kunst is. Ik kon er gewoon doorheen kijken. Het was heel doorzichtig.

Wacht niet op de buitenwereld. Zoek de liefde niet in de buitenwereld, maar in de binnenwereld, waar de zestiger jaren nog steeds zijn. Streef naar de herleving van het tijdperk van de liefde in jezelf, en dat is dus geen aardigdoenerij zomaar, maar de kenmerken van de herleving van het tijdperk van de liefde, van de goede herder, zijn : armenliefde, dierenliefde, een strijd tegen de overmatige markt die ze van alles gemaakt hebben. Je mag heus wel markt drijven, heel veel zelfs, maar het mag niet overdreven worden. Er mag geen markt gedreven worden in mensenrechten zoals medische, geestelijke en juridische zorg. En wij strijden al lange tijd tegen copyright, het merkteken van het beest van hebberigheid en bezitterigheid. Gebakken lucht verkopen ze vandaag de dag. Ze roven het eerst van iemand anders en doen dan net alsof het van henzelf is. Uiteindelijk zijn alle goede dingen door God gegeven. 'To kill a mockingbird,' dat hebben ze gedaan, en ze voeren onzichtbare psychiatrie over ieder mens, oftewel de denk en droom politie van 1984. To kill a mockingbird. Ze hebben de spotvogel opgezet en drijven er handel mee. Hysterisch hardnekkig zijn ze. Deze hond heeft gebeten en wil niet loslaten. Je kunt er hoog en laag over gaan springen, maar de puzzel moet opgelost worden : de puzzel van de zestiger jaren. Het tijdperk van de liefde moet in jezelf beginnen. Het zijn van de goede herder kan alleen gestalte krijgen als je als David de wolven, honden en leeuwen onderkent die de schapen aanvallen, en als je het gevecht aangaat, en strategisch gaat leren denken. Je hoeft je niet telkens door deze wolven en leeuwen te laten verscheuren. Ga de grond onder. Leidt je schapen daar. Maak een schuilplaats en bouw die uit. Juist in de diepte die niemand kent, die door alles en iedereen vergeten is, oftewel verloren en verlaten gebied, daar mag je de schuilplaats bouwen. Als je het gevoel hebt dat je een lek hebt, dan moet je juist daar naartoe. De verloren, verlaten plaats in

de buitenste duisternissen, diep onder de grond, daar is waar het lekt. Te blijven aan de oppervlaktes van dit moderne tijdperk is juist veel gevaarlijker. In de buitenste duisternissen die niemand kent, die niemand zich nog kan herinneren, liggen juist zoveel geschenken en belangrijke boodschappen die nodig zijn om het volk te voeden.

Ik vroeg dus aan die buurjongen in de droom over de zestiger jaren of het pianootje ook opname-mogelijkheden had, maar dat had het niet. In principe moeten we dus leren mediteren, leren verdiepen, telkens herhalen, totdat we het in onszelf kunnen onthouden en opslaan.

het wiel opnieuw uitvinden

Er zijn neerwaartse reflecties en opwaartse reflecties in de golven van het leven, wat een waar circus is, een kermis, en als deze stromen elkaar kruizen dan geeft het sleutels weg, golden links, die je kunt verzamelen tot diamanten : diamonds are forever. In het boek Genesis wordt er in de paradijs teksten ook gesproken van 'het land van het goede goud,' oftewel Chawila of Hawila. Het gebeurt ergens op de kehatitische trap, waar dingen tegen elkaar weggestreept worden. Compensaties zijn er altijd. Het houdt nooit op. Streef naar het goede. Verhalen beschrijven deze kehatitische trappen van het leven, ook de verhalen van de zestiger jaren. Het laat de goud-verbindingen zien, tot diamand : diamonds are forever. Er is leven voor dit leven, in de returnity van het hiervoormaals. Het is als een oneindig lange winkelstraat die maar niet ophoudt. Die gaat helemaal terug de geschiedenis tot de bronnen, daar waar het duizelt en draait. Het is het mysterie van het wiel.

Mensen grijpen te snel naar het wiel. Veel mensen zijn totaal auto-verslaafd in dit tijdperk. Ze hebben niet door dat ze in de val worden gelokt door hun eigen hebzucht en snelheidszucht. Ze denken dat ze heel wat zijn in hun autootje, en ze toeteren hevig om te laten zien in wat voor paus-mobiel ze rondrijden, neerkijkend op hen die gewoon lopen. Ja, ze voelen zich heel wat, maar ze zijn

met pensioen gegaan, en het is gewoon een zombie-mobiel. Voor het minste of geringste nemen ze de auto, want dan kunnen ze zich weer heel wat wanen, want de zombies om hen heen zullen hen ervoor prijzen, terwijl het niets dan spot is. Het gaat om het wiel in je binnenste.

Uit de bundel 'Joegoslavische kettingbrieven' uit 2019 :

De Psychologie van de Eindeloze Winkelstraat

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,

Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.'

Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.

'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier. 'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.

Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.

'Dat boek ken ik,' zei de jongen.

'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

En de jongen dwaalde en dwaalde en vroeg zich af wat er in het boek zou staan. Wel stonden er soms plaatjes in het boek in de vreemde taal. 'Ik lijk wel Jan Huigen in de ton met een hoepeltje erom,' dacht hij bij zichzelf. 'Was ik maar weer in de eindeloze winkelstraat op weg naar de haven. Ik was zo stom om me af te laten leiden door dat meisje. Eerst was ze zo eindeloos praatgraag, maar nu, nu ....'

Opeens stond er een fee voor de jongen in een roze jurk, met een toverstafje. 'Boekjes lezen, hè, boekjes lezen,' zei de fee. 'Ik dacht dat je op weg was naar de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'maar het duurde eindeloos, en ik raakte in een eindeloos

gesprek.'

'Dat is geen reden om dan maar boekjes te gaan lezen,' zei de fee.

'Wat moest ik dan doen ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de fee, 'wat een vraag. Er staan hier chocolade winkels door de hele straat, en meneer weet niet wat hij moet doen.' Toen begon de fee te lachen. 'Neem eens een chocolaatje voor de verandering.'

'Tja, daar had ik even niet aan gedacht,' zei de jongen.

'Dus ga je maar achter de meisjes aan ?' zei de fee glimlachend.

'Ik kwam haar toevallig tegen, en ze hield me aan de praat,' zei de jongen.

'Toevallig hè ?' zei de fee glimlachend. 'Maar toevallig stonden er ook een heleboel chocolade winkels aan weerszijden van de straat, en daar had je geen oog voor ? Malle jongen.'

'Ik werd gewoon afgeleid,' verdedigde de jongen. 'Ze praatte maar door, en belemmerde mij het zicht. Ze bleef me maar lastig vallen, ook toen ik doorliep.'

'Ja ja,' zei de fee, 'dat zeggen ze allemaal. En toen besloot je haar maar mee te nemen naar je boot in de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'misschien zou dat haar kalmeren, want ik kwam toch niet meer van haar af, en het was eindeloos.'

'Een chocolaatje had wonderen kunnen doen,' zei de fee.

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'het spijt me. Mag ik dan nu een chocolaatje ?'

'Zoek ze zelf maar,' zei de fee, terwijl ze haar tong uitstak naar hem.

Toen vloog ze weg.

'Bah,' zei de jongen. 'Die feeën van tegenwoordig zijn nog wel erger dan meisjes.'

Hij keek in een bak op een winkelschap, en zag er chocolaatjes liggen, maar je raadt het al : die waren natuurlijk eindeloos duur.

'Zie je nu wel !' riep de jongen. 'Ik word hier eindeloos bedrogen. Maar ja, niemand schijnt hier toch te zijn, en de winkelier zal alweer verdwaald zijn, dus ik neem er maar eentje.' Hij haalde de wikkel van de chocola eraf, en toen het zilveren folie en begon van het chocolaatje te eten. 'Lekker,' zei hij. 'Die fee had toch wel echt gelijk. Had ik eerder moeten doen, had ik eerder moeten doen.'

Hij liep verder met zijn hoofd in de wolken. 'Chocolade is toch wel het heerlijkste wat bestaat,' zei hij. Opeens botste hij tegen een politie agent op. 'Chocolaatjes stelen, hè ?' zei de agent.

'Er was hier niemand en ik was verdwaald,' zei de jongen. 'Ik moest toch wat eten.'

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de politie agent. 'Kom maar mee.'

'Nou, ik ben blij dat je me gevonden hebt,' zei de jongen. 'Haal me hieruit.'

'Nee, je gaat er dieper in,' zei de politie agent. 'We zijn hier niet zo gesteld op dieven.'

En zo leidde de politie agent hem naar een lift, en ze gingen heel hoog. Even later kwamen ze op een hoge verdieping uit. Hier werden allemaal boeken verkocht. 'Nee, geen boeken !' riep hij. 'De fee zei dat ik op zoek moest gaan naar chocola in plaats van boeken.'

'Niks mee te maken,' zei de politie. 'En dit zijn trouwens toch chocolade

boeken.'

'Dat is geen straf dan,' zei de jongen.

'Het is eindeloos duur, dus ik zou er maar niet aanzitten als ik jou was,' zei de politie agent, 'want anders ga je nog hoger het gebouw in.'

'Maar wat moet ik eten dan ?' vroeg de jongen. 'Ik heb honger. Je kunt me toch niet laten verhongeren ? Dus deze gevangenis voedt zijn gevangenen niet ?'

'Niks mee te maken,' zei de politie agent. 'Wees blij dat je nog leeft. We kunnen niet voor alles zorgen.'

'Bah, wat flauw,' zei de jongen. 'Wat een flauwe bedoening allemaal.'

'Je was toch op weg naar de haven, naar je boot ?' zei de politie agent.

'Ja, maar ik kwam iemand tegen,' zei de jongen, 'en die leidde me hier naartoe. Ik had natuurlijk nooit naar haar moeten luisteren. En nu is ze weg.'

De politie agent begon hem uit te lachen. 'Dat is mijn dochter,' zei hij. 'Zij werkt voor ons. Zo krijgen we nieuwe klanten.'

'Gevangenen zul je bedoelen,' zei de jongen sip.

'Kop op,' zei de politie agent. 'Ik heb ook nog een andere dochter. Zou je die niet willen ontmoeten ?'

'Wat staat me dan te wachten ?' vroeg de jongen.

'Kom maar mee,' zei de politie agent. Weer gingen ze de lift in, en ditmaal gingen ze nog hoger. 'Hoe hoger je komt, hoe meer de winkels in elkaar overlopen, en dan is het veel kleiner.'

Plotseling stond de jongen met de politie agent weer op straat, en alles was

niet eindeloos meer. 'Wat vreemd,' zei de jongen.

'Het was een verkleinings-lift,' zei de politie. 'Nu ben je pas waar je wezen moet. Mijn andere dochter wacht op je bij de haven.'

'Vreemd,' zei de jongen weer, en liep over straat op weg naar de haven. Ergens halverwege kwam hij weer de eerste dochter van de politie agent tegen. 'Ha, ben je daar weer !' riep ze van een afstand.

'Ik heb geen tijd nu,' zei hij. 'Iemand wacht op me bij de haven.'

'Heb je een afspraakje ?' zei het meisje lachend. Toen liep ze lachend door.

Bij de haven aangekomen zag de jongen een ander meisje staan. 'Ben jij de dochter van de politie agent ?' vroeg de jongen.

'Ja, hoezo ?' vroeg het meisje geïrriteerd.

'Nou, ik mag toch wel wat vragen,' zei de jongen. 'Dan hoef je niet direct zo boos te doen. Je vader zei dat je me hier zou opwachten.'

'Mijn vader zegt zoveel, daar heb ik niks mee te maken,' zei het meisje. 'Ik wacht hier op heel iemand anders.'

'Op wie dan ?' vroeg de jongen.

'Gaat je niks aan,' zei het meisje. 'Wijsneus.'

'Je bent gierig,' zei de jongen.

'Gierig ?' lachte het meisje ineens, en rende toen weg.

Het leek wel alsof alles toen nog kleiner en nauwer werd. De jongen had moeite met ademen. Het leek wel alsof alles op hem afkwam om hem te verpletteren. 'Moet dat chocolaatje zijn geweest,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ook

altijd met mijn goede ideeën. Ik moet terug naar die lift, want hier is het nog erger.'

Hij begon al te hijgen en puffen van de benauwdheid, en liep weer terug naar het punt waar de politie agent hem bracht. Daar stond de eerste dochter van de politie agent weer. 'Alsjeblieft, ik smeeek je,' zei de jongen. 'Breng me weer terug naar de verkleinings-lift.'

'Wil je dat het nog kleiner en benauwder wordt ?' vroeg het meisje lachend.

'Nee, groter, eindelozer,' zei de jongen. 'Dit is ook niks.'

'Jij weet ook niet wat je wil,' zei het meisje lachend. 'Ik dacht dat je een afspraakje had ?'

'Het was een misverstand,' zei de jongen. Daar kwam ook de politie agent weer aan. 'Wat sta jij hier nog te staan !' bulderde hij. 'Lopen, naar de haven !'

'Je dochter wilde niet,' zei de jongen.

'Niks mee te maken,' zei hij.

'Je kan niemand dwingen,' zei hij.

'Dat maak ik nog wel uit,' zei de politie agent, 'en nu lopen.'

'Ik ga naar de haven, naar mijn boot, maar niet naar haar,' zei de jongen.

Toen rende de jongen terug naar de haven, naar zijn boot, en stapte naar binnen. Het was er een enorme rotzooi. Hij startte direct de motor. 'Ik moet hier weg,' dacht hij bij zichzelf, 'weg.' Gelukkig was de zee hier niet eindeloos. Het was maar een riviertje. Maar alles werd alleen maar kleiner en benauwender. Weer ging hij terug naar de haven, ging zijn boot uit, en op zoek naar de tweede dochter van de politie agent. Die stond daar ergens met een telefoontje. 'Alsjeblieft,' hijgde hij. 'Breng me terug naar de verkleinings-lift,' zei

hij.

'Vergrotingslift zul je bedoelen,' zei het meisje, terwijl ze gewoon doorging met haar telefoongesprek.

'Alsjeblieft,' hijgde hij, 'als alles maar weer groter en eindelozer wordt.'

'Waarom neem je niet gewoon een chocolaatje ?' vroeg ze, terwijl ze weer doorsprak aan de telefoon.

'Heb ik niet,' zei de jongen.

Het meisje grabbelde even wat in haar tas, terwijl ze doorsprak aan de telefoon, en gaf hem toen gehaast een chocolaatje. Hij haalde de wikkel er vanaf en toen het zilveren folie en begon ervan te eten. 'Mmm,' zei hij, 'zo lekker. Chocola is toch wel het heerlijkste wat er is.'

'Je bent laat,' zei het meisje.

'Ik was er al, maar toen wilde je niet,' zei de jongen. 'Je zei dat je op iemand anders wachtte.'

'Dat moet een vergissing zijn,' zei het meisje. 'Kom maar.'

Het meisje leidde hem toen naar de vergrotingslift die weer helemaal naar beneden ging naar het eindeloze winkelgebouw. Hij was zo opgelucht. 'Wat is de bedoeling hiervan ?' vroeg hij.

'Nou,' zei het meisje, 'de bedoeling is dat de klant het niet in zijn hoofd haalt nog ooit uit onze winkel te ontsnappen.'

Einde

achter glas

Geloof niks van wat je ziet. Een heleboel autoriteitsfiguren zoals leraren, dokters, ouders en grootouders zijn gewoon Stepfordse robotten die zijn ingesteld door de zorgverzekeringen, en het zogenaamde leven wat ze schenken is een farmaceutische markt, en ze zijn aangesteld om je dom te houden. Ze onderwijzen niet wat er daadwerkelijk gaande is, en zullen of alles ontkennen, of ze praten nog deels met je mee ook als onderdeel van de 'grooming', de ontwikkeling van het stockholm syndroom, wat ook gewoon het Stepford syndroom is. Ze zijn bezig met pappen en nathouden, maar luisteren niet echt naar je. Ze zijn bezig met het bagatelliseren en ontkennen van grote misdaden. Het is een schijn-realiteit, je eigen afval. Het moet nog tot hogere vormen worden uitgewerkt. Het is allemaal achter glas. Het kan je niet daadwerkelijk aanraken.

De farmaceutische industrie is het grootste kwaad wat er op deze aarde rondloopt, en dan gebruiken ze dure woorden over de hoofden van onze kinderen die hun koopwaar zijn. Dure, grote woorden, en natuurlijk veel kontenlikkerij onder elkaar. Oh, ze zijn zo geweldig, oh ze weten het allemaal zo goed. Maar ze leven van het lijden van anderen, terwijl ze zelf lekker hoog achter het glas ervan zitten te genieten. Het is hun inkomen. De een z'n dood is de ander z'n brood. Het is een nachtmerrie, en daar komen ook die Stepfordse gezinnen en families uit voort die elkaar helemaal vastpraten met deze duizelingwekkende wiskunde van het vlees. Elke logica ontbreekt eraan, maar het is hun logica, totaal ongetoetst, en allemaal gebaseerd op leugens. Het woord toetsen kennen ze niet, nee, want ze denken slechts commercieel. Ze zitten achter glas, totaal harteloos en zielloos, maar ze doen net alsof. Het is als een religie, zo vroom, zo vroom, en zo heilig.

Het vlees weet zichzelf wel op te werken en neemt de hoogste posities op aarde, met kop en schouders boven ieder ander mens uit. Ook over het leven

van dieren denken ze te beschikken. Alles praten ze schoon, en geld rolt als een zacht glijmiddel van de onverschilligheid.

zondag middag overdenking

Fahrenheit 451 is een boek (1953) en film (1966) uit de vijftiger zestiger jaren. Het is een mooie analogie die je op verschillende manieren kunt bekijken. Het is een allegorie die de papier dictatuur ontmaskerd van het moderne tijdperk, de bureaucratie, waarin men leugen op leugen schrijft om de medemens geheel te bedelven en te vernietigen. De mens is in de papier dictatuur niets anders dan een stuk vlees, en de woorden zijn grafwoorden, grafschriften. De mens is omsingeld door aasgieren. Telkens maar weer herhaalt het zich. De orde van brandweermannen in het boek worden uitgezonden om al het papier te verbranden, wat het tot een amulet maakt van de vijftiger jaren zestiger jaren tegen de papier dictatuur. Hoe zal het zijn om alle leugens die over je zijn uitgesproken te zien verdwijnen in het vuur? Deze leugens hebben zich opgehoopt tot de hemel.

De mens is gebrainwashed door papier. En nu moet de mens gebackwashed worden, teruggespoeld. Alles gaat achter glas. Alles wordt tot schilderij.

Als we het hebben over vluchten naar de wildernis, dan hebben we het over het vluchten tot de literaire wildernis, en dan moet je ook veel in de vijftiger en zestiger jaren zijn, want daarna werd de literatuur steeds moderner en corrupter, tot een soort van schijn-literatuur. In die zin zien we ook in Fahrenheit 451 dat de ware literatuur van de mens werd afgehouden en om zeep werd geholpen. Je kunt Fahrenheit 451 dus van twee kanten bekijken. Luister goed naar je lichaam. Het lichaam liegt niet, maar overheids-instanties

maken fouten omdat ze onder economische druk staan. Luister naar je lichaam in plaats van naar geld en alle organisatorische romslomp die het met zich meebrengt. Gezondheid is nog altijd veel belangrijker dan geld, en de ware gezondheid is te vinden in de literaire wildernissen, in de literaire natuur, niet de moderne schijnliteratuur in de stad die alles met de mantel van valse, economische liefde bedekt. Fahrenheit 451 is dus een schaakbord wat je kunt draaien als een amulet wat dubbelzijdige bescherming biedt.

voor hen die nog op zijn

Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.

Neem het leven zoals het is.

Het leven heeft groot potentieel.

Maak er ondanks alles iets moois van.

Alles hoort bij het leven, en mag je een plaatsje geven.

Als we het hebben over de hogere kennis, of God, dan hebben we het eigenlijk over de heilige traan. We hebben het over een karakter eigenschap : inlevingsvermogen, invoelingsvermogen, en dit is het ware leven, het ware bewustzijn, het ware bestaan. Zonder inlevingsvermogen sterf je, ga je tot het niets, de vergetelheid, en wordt je slechts voortgedreven door vreemde winden van leer, vreemde verlangens, allemaal ijdelheid.

Door plaatsvervangend lijden kun je ook alles een plaats geven, want je wordt zo alomtegenwoordig. Je bent overal, en je krijgt dan ook overzicht, niet dat dat makkelijk is, want soms kun je nog steeds niks plaatsen, en heb je het gevoel alsof je nergens vat op hebt. Het kan je een gevoel van machteloosheid geven.

Maar we mogen vasthouden aan het principe dat wat we zaaien we ook zullen oogsten. Je leven maak je dus eigenlijk zelf.

We beklimmen de berg van het leven, en soms glijden we weg in een duister dal, en soms komen we misschien hoger op die berg, maar het kan er ook zo koud zijn en verwarrend, zo eenzaam, en waar moeten we dan naartoe ? Waar zoeken we precies naar ? Het is een heilige traan. Als je dat wil wegmoffelen of overslaan, wil ontkennen, waar ben je dan naar op zoek ? De heilige traan spreekt, en laat dingen zien. Soms kun je niet bidden en zelfs niet denken, maar moet je luisteren, geduld hebben, wachten. 'Er zijn nog puntje puntje wachtenden voor u.'

Hoe spreekt de heilige traan ? Door inlevingsvermogen, invoelingsvermogen. Dat is een taal die we moeten leren spreken en een taal die we moeten leren verstaan.

de scheppende traan

De heilige traan heeft alles gemaakt, alles.

De heilige traan heeft alles prachtig gemaakt.

Maar hoe komt het dan dat het zo'n rotzooitje is op aarde ?

Hoe komt het dan dat er zoveel leed en ellende is ?

De heilige traan is een visioen.

Kun je het zien ? Je moet er alles voor opgeven, alles afleggen.

Het is inlevingsvermogen, en eerst moeten we leren inleven.

Daarom zien we zoveel ellende. Het wekt de heilige traan in onszelf op.

En dan mogen we scheppen, het beste er van maken.

de vogels van sigaret

In de 90-er jaren werd ik in een droom opgenomen door een hemels virus, als een hemelse wind, en ik kwam zo in een andere natuur terecht, boven alles uit. Het was als een hemelse bus, een ark. Het is iets wat moet groeien door veel geduld. Je mag zo een relatie aangaan met geduld. Leren leven met leegte, eenzaamheid en luisteren. Het zijn stuwende krachten die volledig natuurlijk moeten plaatsvinden. Het kan niet geforceerd worden.

Elke dag is het leven weer een gevecht met ups en downs. Soms wordt je er misschien beroerd van, of sta je 's ochtends beroerd op en zou je wel willen dat je nog sliep of droomde. Luister dan naar de vogels, want de vogels zijn ook een beeld van de opname, van het boven alles uitstijgen, en dat gaat juist door in alles dieper door te dringen, beneden alles te komen, want de vogels zijn een beeld van invoelingsvermogen, als door een spiegel. Het is als hemelse sigaretten, en daarom wordt er in de tweede bijbelse poezie ook gesproken over de vogels van sigaret.

de tranen van de goede herder

Schoenen spreken tot de verbeelding. De schoen kan als beeld zowel positief als negatief worden gebruikt. Denk aan de geestelijke wapenrusting van Efeze,

waarin het gaat over de schoenen van het evangelie des vredes, en vrede is in de oude talen verbonden aan het shamanisme van afdalen in de onderwerelden en buitenste duisternissen om te gaan tot de verloren schaapheuvelen. Maar schoenen kunnen dus ook iets negatiefs voorstellen, zoals in de Poppenmaker van Hiroshima en het Metalen Ei, wat ook weer wijst op de Chinese voetinbinding. De schoenen vernauwen, verpletteren en verbergen dan de wortels, de fundamenten van het menselijk bestaan, en sluiten de wegen naar de oorden van de goede herder af.

Het kwaad is dus ook intens betrokken bij de schoenen industrie, als de Stepfordse schoenen-industrie van het afkappen en weghouden van de wortels, en zo kan alles verdraaid worden, en worden er verdere moderne lagen overheen gebouwd. Zo hebben ze dat gedaan met de vijftiger zestiger jaren. Het ruikt naar schoen. En geen normale schoen. Nee, een Chinese schoen, een schoen van marteling. Je kan in het vlees geirriteerd raken over de stemmen van mensen, de toon die mensen hebben, de manier waarop ze woorden vormen en de manier waarop ze het uitspreken, maar je kan ook geestelijk geirriteerd raken erover, want er gaat van alles mis. We worden geprogrammeerd. Ogenschijnlijk zeggen ze dan niet misschien direct iets verschrikkelijks, maar het heeft schoenen aan gekregen om de misdaad af te dekken. Er huist dus een groot kwaad in de schoenen industrie van Stepford, wat door de monden van de mensen naar buiten komt, ook de manier waarop ze bewegen, hun motoriek, hun lichaamshouding, de manier waarop ze hun ogen houden en bewegen, het doortrapte, want het zijn smokkelaars, wachters, die een groot, duivels kwaad bewaren en afdekken.

Mensen zijn daardoor uitzenders van schoenen reclame geworden, in het onderbewustzijn. Het zijn Stepfordse reclame spotjes. Het ruikt naar schoen. Chinese schoen, marteling, het ombuigen en wegwerken van de oude paden. Het indammen van de natuur. 'Wat voor schoenen verkoopt u?'

Walgelijke schoenen zijn het. Ze zitten heel nauw, en ze worden steeds nauwer. Het zijn de schoenen des doods. Wie zijn die leprechauns die deze Stepfordse schoenen verkopen? Ze dreigen en chanteren. Het zijn geen vrijblijvende reclame spots. Ze werken in op je angsten, gevoelens en emoties.

Deze leprechauns heersen over de steden, over de huizen, en wonen onder de schoenenwinkels, in duistere grotten. Daar brouwen ze hun drankjes, daar maken ze hun duivelse schoenen, om de mensheid geheel over te nemen. Het is hun obsessie. Met de schoen krijgen ze alles voor elkaar. Het ruikt naar schoen. Als je hun schoenen niet draagt, dan ben je de sigaar. Dan schuiven ze de kist voor je uit, en wordt je zelf een schoen. Zij bouwen hun koninkrijk wel. De Stepfordse schoen is hun fetish, hun god. Die heeft alle oude paden afgesloten, alles doen verkankeren. Heerlijk vinden ze dat. Ze verlustigen zich in alles wat goor en slecht is.

Het ruikt hier naar schoen. Het is een strijd om de wortels, om de fundamenteën. Pas goed op welke schoenen je draagt. Draag alleen de schoenen van de goede herder, of helemaal geen schoenen, want de tijden zijn ontaard

Wat is hun doel ? Totale overname van de mensheid. De zombificering begint bij de schoen, zoals ook in de Wit Konijn thriller van de tweede bijbel. De grootmacht China stond aan de wieg van vrouwenonderdrukking door de voet-inbinding, en het heeft zich in allerlei vormen in de wereld verspreid, ook door andere vormen van afkapping, implantatie en inbinding, zoals in de vaginale besnijdenis en de tandartserij. Door de schoen neemt de vijand het hele lichaam over, van top tot teen, om de menselijke biologische computer te beheersen, en te gebruiken voor allerlei afvalligheid. Dit geslacht is diep gezonken. De horror is niet te overzien en begint in de Stepfordse schoenenindustrie, in Alphaville, aangestuurd door het meesterbrein van het kwaad : alpha 60. Hier vierden duivels en boosaardige kabouters hun feestjes. Hier drinken ze op. Ze drinken het angstzweet van de mens. Ze drinken uit schoenen, zoals ontaarde Chinezen ook dronken uit de lotusschoenen van prostituees wiens voeten ingebonden waren. Dat was een delicatessen. Zeer ziek. Deze gruwelen hebben zich opgehoopt tot aan de hemel, en worden juist door de schoen ontkend en kleiner voorgesteld dan het is. 'Oh, het stelt niks voor.' Dat is wat schoen reclame doet. Het moffeld alles weg, zwakt alles af. Het kijkt ten hemel, maar ze zijn doof geworden. Het grote Stepfordse schoenenspel is een spel voor doven en slechthorenden. Oost-Indisch doof zijn zij, of gewoon Chinees doof. Het is een Chinees syndroom, en het werkt ook

door Noord-Korea : Waag er wat van te zeggen, en je mag je eigen grafschrift schrijven. Het ruikt hier naar schoen.

Schoenenwinkels, schoenenwinkels, en de mens is zelf schoen geworden, om af te snijden van de aarde, van de onderwereld, de wildernis. En nu maakt de mens er reclame voor, ook subliminale reclame. De mensen bespelen elkaar als piano's. De mensen temmen elkaar, programmeren elkaar, allemaal voor deze schoenen industrie. Je bent niks waard in deze industrie. Je bent een schoen. Dus ze hebben je liever dood dan levend. Het begint allemaal bij schoenen. Draag daarom de schoenen van de goede herder, van het evangelie des vredes, van het shamanisme, en weet wanneer je je schoenen uit dient te doen.

Schoenenwinkels zover het oog reikt. De mens is bezeten van schoenen, maar waar zijn deze schoenen van gemaakt. Welke schoenen draag je ? En voor welke schoenen industrie werk je ? Wat voor schoenen probeer je de ander te verkopen ? Voor wiens vaandel marcheer je ? De reclame spotjes springen je in de nek op elke hoek van de straat. Als dolle honden springen ze in je nek, want je moet en zal hun schoenen kopen. En die worden met het jaar nauwer. Als je er niet inpast wordt er flink geperst en gewrongen, en dan worden de schroeven strak aangetrokken, steeds strakker. Zo sterft alles af. Het is een cultus van de dood. Het ruikt hier naar schoen.

Leprechauns marcheren door de straten. Ze hebben koninklijk bevel. Iedereen moet hun schoenen dragen. Jawel, anders wordt je ziek, ga je dood, ben je anderen tot last, enzovoorts. Plakaten worden op de deuren geplakt, met strafaankondigingen voor overtreders en ontduikers. Je moet en zal hun schoenen dragen, jawel. Ze hebben allemaal hun eigen gebied, hun eigen terrein, en ze leven onder de schoenenwinkels. Telkens komen zij naar boven, en dan is het goed mis. Dan hakken ze handen af, en koppen. Ook voeten kappen ze zonder pardon af, en geslachtsdelen, en dan brouwen ze alles tot schoenen. Niets dan een schoen is de mens, van waardeloos materiaal. Maar je betaald een hoge prijs. Ook al is het goedkoop, zo goedkoop. Spelletjes spelen ze achter je rug. Moorden doen ze als je slaapt.

Leprechaunen marcheren door de straten. Ze beloven goud, en hopen en bergen diamanten, voor gehoorzame burgers. Tot lopende reclame spotjes maken ze hen, maar alles wordt netjes afgedekt met de schoen, alles. Want zij hebben niks gedaan. Nee hoor.

Het ruikt hier naar schoen. Je kunt er niets aan doen. Alle winkels zijn schoenenwinkels. Je kunt bijna niks anders meer kopen. Met geweld wordt de mens op de feiten gedrukt. Wat voor schoenen probeer je me te verkopen ?

En dan ren je naar het bos, tot de oude schoenenmaker, die niets meer met de stad te maken wil hebben, en die alleen maar schoenen maakt van tranen. Zijn eigen tranen, over het leed van de stad, over het leed van zijn herinneringen. Het zijn de tranen van de goede herder, die de mens wegwijs maakt in dit land. Zij kennen de weg erdoor, zij kennen de weg eruit. Tranen volgen u en gaan u voor, de tranen van de goede herder, om de voeten van de mens weer schoon te wassen, los te wassen, van de dwangschoenen van de stad. De goede herder zit vaak aan het meer van tranen in het bos, diep in het bos, om daar in te staren, en grote dingen te zien. De goede herder gaat ons voor, en zijn tranen gaan hem voor, en volgen hem, tot het verborgen, wilde en woeste Bethlehem.

De goede schoenmaker is hij, kenner van de oude paden.

Het ruikt hier naar schoen. Dat moet je niet doen. Schoen-leprechauns bespreken in de stad om de goede herder om te brengen, maar de goede herder heeft een schuilplaats in het bos, en in het meer van tranen, waar hij zwemt en diep duikt. De schoen-leprechauns zwemmen door de grachten in de stad, maar zij zoeken op de verkeerde plaats. Het zijn slechts schaduwen, schaduwen van een duister verleden, van de tranen van de goede herder. Ze spreken in zijn hoofd. Zij kwellen hem. Hij bevindt zich achter een muur. En dan weent hij weer, zachte hemelse parels, om zijn schoenen te maken. Die zendt hij tot de kinderen, opdat zij de weg vinden uit de stad. Ja, voor ieder kind weent hij, ieder kind omhuld hij met zijn warme tranen, opdat zij de weg vinden mogen.

Volg mij, kinderen, naar een nieuwe wereld,
volg het pad van mijn tranen,
die ook door jou vloeien.
Schoei je voeten ermee, opdat je je weg zal vinden,
je voeten gewassen,
in de tranen van de goede herder,
je eigen hart.

het nieuwe amsterdam

Ik had een droom over Saddam Hussein.
Het greep terug op 2006 waarin Saddam Hussein ter dood werd veroordeeld.
Ik omhelsde hem en weende. Hij beleefde het opnieuw.
Hij zei dat hij grote misdaden had gepleegd. Het was hard tegen hard.
Hij zei dat hij de macht op die manier niet had mogen grijpen.
Macht is een vreemde paranoia, zei hij.
Mijn beeld en idee van de goede herder sprak hem aan.
Hij had een lang en zwaar gevecht gehad met mijn aardse vader om bij mij te
kunnen komen.
Hij noemde het een zieke man.

Jaren geleden had ik ook soortgelijke dromen over Hitler. Het zijn twee mensen
die de wereld al heeft afgeschreven, maar de goede herder is naar hen op
zoek, naar deze verloren schapen.

Hitler zei vaak in deze dromen dat hij nog steeds veel betaalt voor wat hij heeft
gedaan, en dat hij heel voorzichtig is in zijn oordeel, dat hij zichzelf nu eerst
test met alles, leeg wordt voor de hemel, want hij wil niet dezelfde fouten
maken. Er schijnt een bibliotheek te zijn in de geestelijke wereld, in

Amsterdam, wat een soort arsenaal is, waar ik vroeger met vrouw en kinderen woonde. Een surinaamse vrouw, haar zus, had een droom dat ons huis een arsenaal was, als schuilplaats, ik gaf haar ook raad, beide zussen. De hemel laat Hitler vaak op die plek, in Amsterdam, om te genezen en genezing te brengen. Voor de rest denkt hij hetzelfde als wij, omdat de hemel mij gebruikte om hem door dromen op te voeden, dus ja, hij weet het, ik heb hem al die dingen uitgelegd, en hij kent de bedreigingen. Hitler heeft net als ik visie voor een nieuw amsterdam.

Daar doe ik het voor, het shamanisme. Een dokter is er niet voor hen die gezond zijn, maar voor hen die genezing nodig hebben. Een goede herder is er voor de verloren schapen.

Ik was blij dat Saddam Hussein mij ook hielp. Ik bedankte hem ervoor. Het voelde heel vaderlijk aan. Hij probeerde mij te bevrijden uit de wurggreep van mijn aardse vader. De bloedlijnen hebben veel macht. Het is nog steeds een van mijn grootste worstelingen. 'Thank you, brother,' zei ik tegen Saddam Hussein in die droom. En ik bleef het zeggen. Je helpt een mens altijd van onderen, en zo konden we elkaar helpen. Hij heeft zelf ook heel wat meegemaakt. Ik bleef het zeggen totdat ik weer weende omdat het zo krachtig was.

Op de aarde is er een grote reclame oorlog, schoen reclame, alfa-mannetje tegen alfa-mannetje, maar Saddam Hussein sprak dat de weg van de minste waar ik uitvoerig over uitlegde hem aansprak. Hij zei ook dat hij veel van de veranderde Hitler leert. Ze zijn samen nu, als goede herders. Ze hebben heel wat goed te maken, en dat doen ze ook, en die kans moet ze ook gegeven worden.

heer der vliegen

Vannacht had ik een droom van een schuilplaats en ik was op een hoge verdieping met een flink stijle dakrand. Een zwarte kat werd achterna gezeten door een hond, die toen in twee zwarte katten opsplitste. Ik probeerde de zwarte kat naar binnen te halen, maar het lukte niet, want de dakrand waarop de kat stond was te ver weg, en het was te stijl. Ook de twee zwarte katten kwamen toen op de dakrand om de zwarte kat kwaad te doen. Die zwarte katten waren veel groter, en ik duwde ze van de dakrand af en ze vielen diep naar beneden. Uiteindelijk kreeg ik de zwarte kat binnen met een schepnet.

De grote zwarte katten waren wachters van de vijftiger en zestiger jaren, van de Stepfordse schoenen industrie.

Ik had ook een droom over John Lennon, over de jaren 1950-1955, en hij had het over Golding's boek, 'Heer der vliegen,' over het jongens eiland, en dat we hard moesten zijn tegen de zonde om zacht te kunnen zijn. We moeten terug gaan naar dit eiland van ontvorming, en loskomen van het conformen. De mens moet komen tot contra-vorming, tegenvorming.

De mens moet loskomen van de schoenenreclame giganten van het lagere Orion die als satellieten tegen de vrijheid van de mens zijn gekeerd. Hiertoe moeten de vijftiger en zestiger jaren een kwartslag draaien om tot doorgang te komen. 1950-1955 zijn het fundament van de nieuwe wereld na het nazi tijdperk.

de ontsnapping uit Stepford door de sleutelen van de hemelse tranen

Het is goed om naar muziek te luisteren die je raakt, muziek met een boodschap en een doel, want er is veel muziek die de mens vleselijk in slaap

sust en de mens onverschillig maakt. Als je weent bij muziek dan is dat goed, want dan maakt het iets los en dan opent het poorten voor je ziel. Voor elk woord wat we spreken en elke gedachte die we denken, en elke handeling die we doen moeten we eerst een oceaan van tranen hebben geweend, zodat het zuiver is, doorleefd en gevoeld, en zo wordt de hemel stap voor stap gebouwd, en zo is hoe de hemel leeft, de wereld van de natuurwezens van diepte en empathie.

Het vleeselijke begrijpt dat niet, dus vandaar al die botsingen, want zij leven voor de economie, de eerezucht en de macht, de ego-trippers. Zij veranderen dus ook niet door muziek maar worden alleen maar erger, als aan de drugs, dover en dover. Het zijn schaduwen die er zijn zolang de puzzel niet opgelost is, en dan is hemelse muziek een goede afleiding.

Ik luister zelf soms naar Chopin, vooral de Nocturnes. Toen ik vroeger op het college zat en nog naar school fietste langs de weilanden en door het bos toen was er een liedje genaamd 'I Like Chopin', van Gazebo, italo pop, en ik werd er melancholisch van, het werkte op mijn emoties ook heel zwaar, maar dat is juist om te beschermen tegen alle traanloze, empathie-loze gemaaktheid van de mens. De mens is versteend of van steen. Het lied gaat ook over piano spelen, dat we de piano muziek moeten herinneren die zo ongewoon is. Het wordt omschreven als een klassieke sensatie van sentimentele verwarring, als een eeuwige afleiding. Het wordt omschreven als regenachtige dagen die niet voorbij gaan, want in principe is het zo dat we bij alles vanuit de hemelse tranen moeten leven, en het lied stelt in diepte dat die hemelse regen in je ogen mag groeien om het pad te leiden. Het is dus een heel profetisch lied, uit de tachtiger jaren.

Als je dan de clip bekijkt, dan gaat het over een jongen die in Stepford zit opgesloten, onontwaakt, allemaal chicdoenerij, en dan verderop in de clip begint hij te ontwaken dat er heel wat fout zit, en begint het te duizelen voor zijn ogen en gaat hij diepere dingen zien, dat het eigenlijk een dans des doods is in het rijke chique westen. Hij probeert dan iemand te helpen, maar wordt dan vals beschuldigd dat hij die persoon heeft vermoord. Ze was buiten ergens neergeschoten, en hij ging naar haar op zoek, en toen hij haar vond vond hij

ook het moordwapen wat naast haar lag, en toen hij het opraapte werden er foto's van hem gemaakt, alsof hij de dader was. Dat gebeurt er als je uit Stepford probeert te ontsnappen dat je op allerlei manieren het pispaaletje wordt, de leugens gaan om je heen draaien, enz.

Hij wordt opgepakt, en komt geen stap verder meer, begint steeds meer weg te vagen, en kan alleen nog met zijn herinneringen leven om daarin het spoor te zoeken, met de sleutels van de hemelse tranen die hij heeft. Dat is uiteindelijk het geheim van de ontsnapping uit Stepford.

de lift

De mensen leven door de klok. Allemaal zijn ze door de klok gejaagd, want ja, ze moeten het vlees bevredigen, het liefst zo snel mogelijk. En dan moeten ze dus wel de wortels en bronnen van het geestelijke verborgen houden, dus de klok staat in nauw verband met de schoen. Daarom dragen ze vleselijke klokschoenen. De Stepfordse klokkenmakers zijn er maar druk mee. Hele speciale klokken maken ze dus, die ook schoenen zijn, dus het zijn schoense klokmakers.

In wat voor wereld kom je dan ? Dan moet je heel diep gaan, tot de grachten van de onderwereld, waarlangs dit soort winkels staan. En dan kun je maar beter de juiste schoenen nemen. Veel schoenen zijn een groot vergif. De klokkenmakers marcheren door de straten, en zijn dus tegelijk schoenmakers, als schoenklokmakers of klokschoenmakers.

Je kunt maar beter de juiste schoenen nemen vandaag, of helemaal geen schoenen. De klokken in dit land zijn bezeten, en de schoenen ook, en ze zijn

wachters van de aloude bronnen. De mensen mogen de stadspoorten niet uit. Al het natuur wat er is is nep, kunstmatig. De klokken hebben de mens ingesloten. De mens kan niet meer wenen, maar is vleselijk hard geworden door de klok.

Waar moet de mens dan naartoe? De mens moet letten op de tekenen der tijden. Er zijn ook natuurklokken. En de mens moet geschoeid zijn met de boodschap van de vrede, van het shamanisme, oftewel van de goede herder. Die hebben ze overigens opgesloten. Die is achter slot en grendel gegaan. Het is een gevecht tegen klokken en schoenen. Het is een gevecht tegen reclame spotjes die ze in het hoofd schieten, 't liefst subliminaal. Het is een subliminale reclame oorlog namelijk, een oorlog waarin de een de ander bedriegt. Ze schieten niet om te doden, maar om klanten te maken, consumenten. Het zijn reclame pistolen.

Let op de tekenen der tijden. Let op de tekenen aan de wand. Laat je niet zomaar klokken en schoenen verkopen. Kies eieren voor je geld, oftewel neem met minder genoeg. Run to the hills, want de valse christussen zijn gekomen.

'Oh, maar hoe kan ik rennen? Ik zit opgesloten, ik ben geketend.'

Het is natuurlijk iets literairs. In je gedachten en creativiteit ben je vrij. Je mag zaaien en oogsten. De Vur zegt: 'Bouw je centrum van filosofie.' In het vleselijke kun je dat niet doen. Het is een industrie in het geestelijke en literaire gedachtenleven. Klokken en schoenen van de duisternis hebben ons ingenomen. Nu is het oorlog, en deze klokken zijn als ballen met ketting aan de mens vastgekettend, en de mens komt niet meer vooruit. Het zijn tot loodzware schoenen geworden. En het is giftig. Het is een drugsoorlog. De mens slaapt en kan niet meer wakker worden. Iets zwaars rust op de mens. Klokken springen je overal in de nek. De mens wordt bedreigd. De mens wordt bewaakt.

Wat kun je doen tegen klokken reclame in je hoofd? Ken je de klokkenmakers, ken je de klokkenluiders? Ken je hun agenda's? Ken je hun verborgenheden? Feit is dat er geen simpel tovertruukje is. Het is oorlog. Oorlog wordt gewonnen

op basis van lange termijn denken. Uiteindelijk moeten we de klok van de goede herder leren kennen. Waar gaat dit over ? Het heeft hele andere doelen, hele andere prioriteiten, namelijk van eeuwig leven en niet zomaar korte tijds bevrediging. De leugen neemt de lift, terwijl de waarheid de trap neemt, zei iemand eens, en uiteindelijk zal de waarheid de leugen wel achterhalen. De leugen weet dat de waarheid eraan komt. Uiteindelijk kan de leugen de waarheid niet meer verbergen. Plato zei eens dat niemand meer gehaat is dan degene die de waarheid spreekt. Eerlijkheid duurt het langst. Uiteindelijk zal de waarheid overwinnen. Klokken en schoenen kunnen de waarheid niet tegenhouden. We spreken over de vruchtbaarheid van de natuur. Eens zal het komen en doorbreken. Zijn we klaar als dit gebeurt ? De leugen is namelijk maar een tijdelijkheid. Het voorhangsel zal scheuren.

De klok van de goede herder wordt goed verborgen gehouden in de diepte van het meer van tranen, op de bodem. Het is niet voor gekken en dwazen, niet voor de onverschilligen, maar voor de traanduikers. Je moet niet in de winkels zijn, maar in de grachten, waar de tranen zijn, en dan diep duiken, totdat je tunnels vindt om uit de dwaze stad te ontsnappen, totdat je ergens het klokje van de goede herder kunt vinden. De traanduikers staan klaar, gewapend met harpoen. Vindt je weg uit de stad, tot de literaire wildernissen van de goede herder. Dit gaat niet door directheden, maar door subtiliteiten. De literatuur neemt in dat opzicht alle tijd, stapje voor stapje, trede voor trede. De literatuur neemt de lift niet. De literatuur wil namelijk geen sleutels over het hoofd zien. De literatuur beschermt zorgvuldig haar sleutels. Het is alleen voor de trappenlopers. Alleen zo worden de klokken van de goede herders geluid.

Er was eens een film die ik zag als kind genaamd 'de lift'. Er was van alles mis met die lift. Uiteindelijk slaat de lift helemaal op hol en baant zijn moordende weg. Het is een beeld van hoe de leugen werkt en dat men beter de trap kan nemen. Het opschrift van de film was dan ook : 'Neem de trap, neem de trap, in godsnaam !' De film komt uit 1983.

rennen tot de wildernis

De mens moet snel, heel snel, afkicken van de drugs van onverschilligheid, de vleselijke morfine. De anti-drug, de anti-morfine, is een combinatie tussen honger, vuil en ziekte, als een hemelse ziekte. Hierdoor wordt de mens van de zonde losgesneden. In het westen zitten dikke mannen op hoge tronen, en het is een virus van het ego. Daarom moet de mens rennen tot de wildernis.

De tronen worden hoger en dunner, en de mannen worden dikker.